

Rättsfallssamlingen

Mål C-184/12

**United Antwerp Maritime Agencies (Unamar) NV
mot
Navigation Maritime Bulgare**

(begäran om förhandsavgörande från Hof van Cassatie)

”Romkonventionen om tillämplig lag för avtalsförpliktelser — Artiklarna 3 och 7.2 — Parternas lagval genom avtal — Gränser — Internationellt tvingande regler — Direktiv 86/653/EEG — Självständiga handelsagenter — Avtal om försäljning eller köp av varor — Agenturavtal som sägs upp av huvudmannen — Nationell lagstiftning som införlivar ett direktiv i vilken det föreskrivs ett skydd som går längre än minimikraven enligt direktivet och i vilken det även föreskrivs ett skydd för handelsagenter i samband med avtal om tillhandahållande av tjänster”

Sammanfattning – Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 17 oktober 2013

1. *Begäran om förhandsavgörande — Den nationella domstolens behörighet — Bedömning av nödvändigheten och relevansen av de frågor som ställts*

(Artikel 267 FEUF)

2. *Begäran om förhandsavgörande — Domstolens behörighet — Gränser — Tolkning begärd på grundval av en unionsrättslig bestämmelse som blir tillämplig till följd av en hänvisning i nationell rätt — Behörighet att tillhandahålla en sådan tolkning*

(Artikel 267 FEUF)

3. *Konventionen om tillämplig lag för avtalsförpliktelser — Valfrihet — Gränser — Tvingande regler — Begrepp — Restriktiv tolkning — Den nationella domstolens bedömning*

(Romkonventionen av den 19 juni 1980, artiklarna 3.1 och 7.2)

4. *Konventionen om tillämplig lag för avtalsförpliktelser — Valfrihet — Gränser — Tvingande regler — Lagen i en medlemsstat, som har valts av avtalsparterna och genom vilken direktiv 86/653 införlivas, har inte tillämpats — Tillämpning i den stat där domstolen är belägen av den nationella lagstiftning som införlivar ett direktiv i vilken det föreskrivs ett skydd som går längre än minimikraven enligt nämnda direktiv — Tillåtet — Villkor*

(Romkonventionen av den 19 juni 1980, artiklarna 3 och 7.2; rådets direktiv 86/653)

1. Se domen.

(se punkt 28)

2. Se domen.

(se punkterna 30 och 31)

3. För att principen om partsautonomin, som är en av hörnstenarna i Romkonventionen av den 19 juni 1980 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser och som även återfinns i förordning nr 593/2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser, ska kunna tillerkännas full verkan, är det nödvändigt att säkerställa att det val som parterna fritt har träffat i fråga om den lag som ska vara tillämplig på deras avtalsförhållande iakttas, i enlighet med artikel 3.1 i Romkonventionen. Det innebär att det undantag som avser förekomsten av en ”internationellt tvingande regel” i den mening som avses i den berörda medlemsstatens lagstiftning, såsom den som avses i artikel 7.2 i konventionen, ska tolkas restriktivt.

Domstolen erinrar härvid om att när en medlemsstat kvalificerar nationella bestämmelser som internationellt tvingande regler är det fråga om bestämmelser som ansetts vara så avgörande för skyddet av den politiska, sociala eller ekonomiska ordningen i den berörda medlemsstaten att denna har bedömt att det är nödvändigt att föreskriva att de ska gälla för alla personer som befinner sig inom denna medlemsstats territorium och för alla rättsförhållanden inom denna medlemsstat. Det ankommer således på den hänskjutande domstolen att – vid sin bedömning av huruvida den nationella lag som den avser ska ersätta den lag som uttryckligen valts av avtalsparterna utgör ”internationellt tvingande regler” – ta hänsyn inte bara till den exakta lydelsen av denna lag, utan även till systematiken i och samtliga omständigheter under vilka lagen antogs, för att kunna avgöra om den är tvingande, om det framgår att den nationella lagstiftaren har antagit lagen för att skydda ett intresse som av den berörda medlemsstaten anses vara väsentligt.

(se punkterna 47, 49 och 50)

4. Artiklarna 3 och 7.2 i Romkonventionen av den 19 juni 1980 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser ska tolkas så, att lagen i en medlemsstat i Europeiska unionen, som ger det i direktiv 86/653 om samordning av medlemsstaternas lagar rörande självständiga handelsagenter föreskrivna minimiskyddet och som har valts av parterna i ett avtal om handelsagentur, får lämnas utan avseende av den domstol där talan väckts och som är belägen i en annan medlemsstat, till förmån för domstolslandets lag på grundval av tvingande regler i den senare medlemsstatens rättsordning som rör självständiga handelsagenter, endast om den domstol där talan väckts ingående fastställer att lagstiftaren i den stat där domstolen är belägen vid direktivets införlivande har ansett det vara avgörande att handelsagenter, i den aktuella rättsordningen, ges ett skydd som går längre än det skydd som föreskrivs i nämnda direktiv, varvid hänsyn tas till sådana tvingande reglers art och syfte.

(se punkt 52 och domslutet)